

poskytnouti. Smlouvou mezi synem a jeho ascendentem vzniká jen právní poměr mezi těmito osobami, uzavírajícími smlouvu. Žádným náznakem nedává zákon na srozuměnou, že by druhému manželi příslušely nějaké soukromoprávní nároky na výpravu mužovu. Výprava stane se volnou součástí jmění synova. Slib výpravy v určité výši ascendentem daný synovi a jím přijatý, není svatební smlouvou a není sice podroben předpisu § 1 a) zák. ze dne 25. července 1871 čís. 76 ř. zák., jiná otázka jest, zdali a za jakých podmínek může takový slib býti darováním bez skutečného odevzdání, vyžadující z tohoto důvodu podle § 1 d) zák. k platnosti zřízení notářského spisu. V souzeném případě dala matka tento slib mimo svou zákonnou povinnost k výpravě, neboť v první řadě jest výpravou povinen dosud žijící otec. Žalovaná nemá zákonné povinnosti, jde o darování a platnost jeho jest podmíněna zřízením notářského spisu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Pokud se týče dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s. přehlíží dovolatel, že odvolací soud řešil sporný případ právě zřetelem k tomu, že slib výpravy byl dán žalobci žalovanou vzhledem na jeho budoucí sňatek, a že dochází k úsudku, že bylo v souzeném případě zapotřebí formy notářského spisu podle § 1 d) zák. ze dne 25. července 1871 č. 76 ř. z. postupem a úvahami hovícími zásadám vysloveným v judikátu bývalého nejvyššího soudu čís. 240, čís. 1672 úř. sb., podle nichž slib výpravy učiněný mimo meze zákonné povinnosti k výpravě, ať by tu takové povinnosti buď vůbec nebylo, ať by byla po právu jen menší měrou, nutno považovati za darování bez odevzdání, — jež vyžaduje formy notářského spisu. Že tu o takový případ jde, odůvodnil napadený rozsudek zevrubně a poukazuje se dovolatel na jeho důvody.

Čís. 13250.

Byl-li po pravoplatném povolení opětne dražby (§ 154 ex. ř.) zamítnut návrh vymáhajícího věřitele na zrušení exekuce, nelze bývalému vydražiteli přiznati oprávnění k rekursu, třebaže mu hrozí náhrada za útraty a škody uvedené v § 155 ex. ř.

(Rozh. ze dne 3. února 1934, R I 1273/33.)

Po pravoplatném povolení opětne dražby navrhl vymáhající věřitel zrušení exekuce. S o u d p r v é s t o l i c e návrhu vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d odmítl rekurs bývalého vydražitele.

D ů v o d y:

K rekursu v exekučních věcech jsou oprávněny jen osoby na exekučním řízení zúčastněné, vymáhající věřitel a dlužník, třetí osoby však jen tehdy, bylo-li jim právo k rekursu v jednotlivém případě zákonem zvláště propůjčeno, nebo byly-li aspoň napadeným usnesením ve svých právech způsobem zákona se příčícím dotčeny, nebo jim uděleny nepřipustné příkazy. Těchto předpokladů v tomto případě není. Nejde o zrušení o p ě t n ě dražby, kteréhožto řízení je vydražitel ovšem účastníkem, pročez mu také podle § 154 (2) ex. ř. je propůjčeno právo si stěžovati do povolení opětne dražby. V souzeném případě však byla opětne dražba již p r a v o p l a t n ě povolena, čímž pozbyla první dražba účinnosti (§ 154 druhý odstavec ex. ř.). Teprve potom podala vymáhající věřitelka podle § 39 čís. 6 ex. ř. návrh na zrušení exekuce, jemuž první soud vyhověl, rekursní soud však nevyhověl. V tomto řízení o zrušení exekuce jest bývalý vydražitel osobou třetí, jemuž nelze přiznati oprávnění k dovolacímu rekursu. Nevyhověním návrhu vymáhajícího věřitele na zrušení exekuce nebylo porušeno nějaké právo bývalého vydražitele a nelze o takovém porušení mluvit ani z důvodu, že mu pak hrozí náhrada za útraty a škody v § 155 ex. ř. uvedené, neboť povinnost k jejich náhradě není důsledkem exekuce proti povinnému k vydobytí určité pohledávky, nýbrž obmeškalosti vydražitele v plnění povinností dražebními podmínkami, pokud se týče příklepem mu uložených, a vydražitel nemůže těžiti z vlastní liknavosti a domáhati se zrušení exekuce, by tak uvedené náhrady stanovené ve prospěch rozvrhové podstaty (nikoli vymáhajícího věřitele) byl zproštěn. Dovolací rekurs vydražitelův je tedy nepřipustný a bylo jej podle §§ 526 druhý odstavec a 78 ex. ř. odmítnouti.

Čís. 13251.

Žaloba o uznání (nemanželského) otcovství.

Zástupce chudých, zřízený ve sporu žalujícimu dítěti, není oprávněn projevit jménem žalujícího dítěte nebo poručníka nesouhlas s odebráním krve dítěte, nýbrž může tak učiniti jen poručník sám.

Nestačí všeobecné prohlášení poručníka, že nesouhlasí s důkazem zkouškou krve, nýbrž jest nutné jeho prohlášení, zda souhlasí či nesouhlasí s odebráním krve žalujícimu dítěti ku provedení tohoto důkazu. Není třeba schválení poručníkovu souhlasu nebo nesouhlasu poručenským soudem, jest však nutné, by byly zjištěny i důvody poručníkovu nesouhlasu.

(Rozh. ze dne 3. února 1934, Rv I 1153/32.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl.